

Restart po dvou letech ticha

Brněnská kapela Jay Delver, vítěz soutěže Jazzfruit 2020, prošla v posledních dvou letech kompletní rekonstrukcí. Z původních členů zůstal pouze kapelník Jakub Urbánek, který nyní s aktuální sestavou začíná vydávat nový materiál.

TEXT: MILAN TESAŘ, FOTO: TINO KRATOCHVIL

Jakube, skupina Jay Delver vydala své zatím poslední album Money Will Burn před dvěma roky. Co se od té doby v kapele přihodilo?

Nejvýraznější změnou je úplně nová kapela. Prostě došlo k úplné výměně sestavy kromě mě samotného. Ostatní kluci po společné domluvě odešli. Jak člověk stárne, pomalu zjišťuje, že má i jiné zájmy. A my jsme zjistili, že naše zájmy, v hudbě i v tom ostatním, jsou už trochu jiné, a museli jsme tomu přizpůsobit situaci. A tak jsme ve staré sestavě ještě nahráli desku Money Will Burn, nicméně už tehdy jsme byli rozhodnutí, že ke změně dojde. Máme z toho samozřejmě krásné vzpomínky, bylo to dojemné, protože před poslední nahrávací session jsme věděli, že je to v této sestavě naposledy. Toto album má tím pádem v mém srdci velmi speciální místo. Následovaly dva roky ticha, během nichž jsem zběsile hledal další muzikanty, kteří by byli tak blázniví, aby obětovali tolik času práci na písničkách. Mně totiž při komponování nejde o kvantitu, ale spíše se snažím o kvalitu, a proto práce na každé skladbě trvá. Naštěstí jsem našel

velmi schopné muzikanty a fajn lidi. Cítíme se spolu jako kamarádi, a proto jsme první píseň, kterou jsme spolu po těch dvou letech zkoušení a vymyšlení nahráli, nazvali Good Friends. Já si totiž myslím, že i když jsou lidé v kapele schopní, měli by si sednout i jako kamarádi.

Nejvýraznější změnou je úplně nová kapela. Prostě došlo k úplné výměně sestavy kromě mě samotného. Ostatní kluci po společné domluvě odešli.

Kdo tedy dnes kapelu Jay Delver tvoří?

Je nás dohromady sedm. Pořád ještě jsem to já. Na bicí s námi hraje Matej

Štefík, který už nahrál většinu písniček na Money Will Burn. Na basu s námi hraje Hubert Holásek, na kytaru Vašek Martinek, na klávesy Pavel Vaněk, který stihá zpívat druhé hlasy a ještě jako bonus hraje na housle. A protože já miluji sbory, například gospel, rozhodli jsme se, že přidáme dvě zpěvačky. Jsou to úchvatné sólové zpěvačky, které u nás mají na starosti druhé hlasy, Soňa Nábělková a Lucie Nováková.

Změnilo se s novou sestavou něco, pokud jde o proces tvorby písni?

Tam k zásadnímu posunu nedošlo, protože písničky vlastně píšu pořád já. Skládám hudbu, píšu texty a kooperace v kapele nastává až ve chvíli, kdy mám pocit, že je píseň „prezentovatelná“. Pak už dochází k nějakým aranžérským zásahům ze strany ostatních členů, například pokud jde o harmonii nebo občas i strukturu. Ovšem je tu ještě „osmý člen“, něco jako „pátý Beatle“, a to je vlastně nejzvláštnější element, který je s námi skoro od počátku včetně našeho prvního alba Lonely Online Dragons. Jmenuje se Lasse, je z Dánska a říká si LMK, což

jsou, myslím, jeho iniciály. Známe se jen přes internet, osobně jsme se nikdy neviděli, já ani nevím, jak vypadá. Víím, že je to muzikant a producent, může mu být třeba pětáctýřet, a má tedy zkušenosti, které já nemám, a přitom má velmi podobný vkus, co se týče kapel, které máme rádi. Považuji ho de facto za svého mentora. Když se při tvorbě písně zaseknu, pošlu mu nahrávku a zeptám se, co na to říká. A on mi poradí, co bych ještě mohl zkusit. Písně, které

teď čerstvě vydáváme, jsou tedy vlastně moje spolupráce s Lassem, pokud jde o hudbu a vlastně i text.

Jak člověk takového svého Lasseho najde?

Já jsem jej našel ve facebookové skupině s názvem Billy Joel: Completely Retold. Jsem totiž naprostý fanatik do Billyho Joela. On byl ten hlavní důvod, proč jsem začal pořádně hrát na klávesy. Začal jsem si jenom tak brnkat

v osmnácti letech a pak jsem náhodou zjistil, že existuje nějaký Billy Joel, a to mi úplně změnilo život. Nikdy jsem nebyl fanatik do žádné kapely, že bych poslouchal všechny její písničky, ale u Billyho to tak je. No a na této fanouškovské stránce se shlukují lidé, kteří jsou na tom podobně, a tenhle Lasse mi před nějakými jedenácti lety na něco zareagoval v nějakém komentáři, a tak jsme se dali dohromady. Začali jsme si posílat písničky a zjistili jsme, že se nám oběma líbí, co dělá ten druhý. Máme společný projekt. Je to totální recese, dá se najít na YouTube pod názvem Duophonics. Děláme hudební parodie na známé kapely s legračními texty.

Začal jsem si jenom tak brnkat v osmnácti letech a pak jsem náhodou zjistil, že existuje nějaký Billy Joel, a to mi úplně změnilo život.

Zpět k Jay Delver. Rozhodli jste se vydat reedici prvního alba Lonely Online Dragons. Proč?

Od vydání tohoto našeho prvního studiového alba uplynulo pět let. A právě Lasse se jej teď ujal s tím, že je přemixuje a znovu zmastruje. On sice mixoval i původní verzi, ale od té doby se toho opět strašně moc naučil, pokud jde o zvukovou kvalitu a zážitek z poslechu. Prostě teď je to udělané mnohem lépe a já si myslím, že takový upgrade si to album zaslouží. Je možná divné to tak říkat, ale já mám ty písničky s odstupem rád.

Vím, že si dáváte záležet také na textech. Je pro vás důležité, aby lidé při koncertě chápali, co jim chcete ve svých písních říct?

Název Jay Delver souvisí s anglickým

Aktuální sestava kapely, zleva vzadu: Vašek Martinek (kytara), Hubert Holásek (basa), Pavel Vaněk (klávesy), Matej Štefík (bicí) a zleva vepředu: Soňa Nábělková (vokály), Jakub Urbánek (zpěv, klávesy), Lucie Nováková (vokály)

slovesem „delve“, tedy „ponořit se“, „hloubat“. Takže Jay Delver „hloubá“ o věcech, ale já se snažím, aby to neznělo tak, že se někomu snažím říkat, jak má žít. Prostě by se člověk měl jen zamyslet nad tím, co v té písničce je. Často jsou to témata, která se špatně rozebírají a která mohou být pro někoho nepříjemná, ale podle mě jsou potřeba. Člověk si pak něco uvědomí i o sobě, o světě kolem sebe, o druhých, vyslechnete si zajímavé názory od ostatních. Hudba může být užitečná třeba i k tomu, že si člověk uvědomí, že zrovna takto o věcech dříve nepřemýšlel. Největší motivaci napsat písňový text mám tehdy, když cítím, že to téma mnou rezonuje, že je zajímavé a že jsem je třeba ještě

v písničkách moc neslyšel. Nedávno se mi na koncertě v klubu Metro snad poprvé stalo, že jsem si všiml, že se mnou někteří lidé ty texty zpívají, a to nejen refrény. V písni Rescue the World, ve které zpívám o světě, který se žene do záhuby, mám verš „Our bodies shine, but we hurt our soul“, tedy „Naše těla září, ale ubližujeme své duši“. A na tom koncertě jsem slyšel, jak si právě tato slova se mnou pár lidí zpívá. V ten moment jsem měl pocit, že ten text někdo podtrhl, a byl to pro mě obrovský dar, velký zážitek. Bylo jasné, že pro ty lidi to má nějakou hodnotu. Tímto způsobem vlastně na koncertech konverzuji s lidmi, které jinak neznám. Sdílíme stejný názor a to mi přijde úžasné.

Pojďme od konverzace s diváky zpátky ke komunikaci v kapele. Změnila se nějak vaše komunikace na koncertech s příchodem nových členů?

Jiné je to v tom, že za sebou ještě nemáme tolik společného hraní, jako měla stará sestava. Mnohem víc tedy pracujeme na tom, abychom zahráli samotné písničky, a je tam méně jamování. V předchozí sestavě jsme někdy mezi písničkami nechali věci volně plynout, zatímco teď se spíš snažíme, aby měl koncert nějaký koncept. Je to jakoby více naprogramované, méně spontánní, ale o to spontánněji já například mezi písničkami mluvím. Už se s tím tak nepáru, jsem ostřílenější, a tak jsem schopný

dát lidem ze sebe víc než jen to, jak se bude jmenovat další písnička.

Loni jste vydali koncertní nahrávku.

Ano, je to záznam několika vystoupení z doby, kdy vznikala nová sestava. Ještě tam byli někteří členové, kteří se v kapele mihli jen krátkodobě, takže je to vlastně záznam toho přerodu. A já jsem si říkal, že to stojí za to vydat, protože je tam cítit právě ten zlom mezi starou a novou kapelou.

Nyní vydáváte singly. Na nové album nemyslíte?

Zatím ne, mám pocit, že dnešní doba přeje právě singlům. Vydali jsme dvě alba, se kterými bylo opravdu hodně práce. Člověk na albu dva nebo tři roky dělá, trvá to určitý čas, a posluchači se mezitím přesunou někam jinam a zapomenou. Přijde mi tedy rozumnější vydávat písně po singlech a je možné, že až budeme mít vydaných třeba osm nebo devět singlů a bude to fungovat

dohromady, uděláme z toho opět album. Nebráním se tomu, ale v tuto chvíli o albu neuvažuju.

Céděčka ale mohl člověk prodávat na koncertě. Digitální singl si fanoušek z koncertu neodnese.

My jsme se rozhodli jednak vydat vinyl, jde právě o tu nově zmixovanou verzi prvního alba, a pak se samozřejmě dají prodávat například trička. Ale těch je všude plno, a tak jsme nechtěli dalšími zaplavovat trh. A protože mě nejvíc baví hudba a jídlo a rád vařím a míchám koření, rozhodli jsme se nabízet jako merch právě směs koření. Jedna se jmenuje Whisper in the Trees a je to směs bylinek s trochou zeleniny. Druhá se jmenuje Good Friends, ale tu jsme už beznadějně vyprodali, takže musíme doplnit zásoby.

Příští rok budete slavit deset let od vzniku kapely. Chystáte něco konkrétního?

Jiné je to v tom, že za sebou ještě nemáme tolik společného hraní, jako měla stará sestava. Mnohem víc tedy pracujeme na tom, abychom zahráli samotné písničky, a je tam méně jamování.

Vidíte, mě to zatím vůbec nenapadlo. Já vlastně na ty organizační věci moc dobrý nejsem. Ale když nad tím teď přemýšlím, něco bychom určitě udělat měli. Třeba pozvat kluky ze starých sestav, když budou mít zájem, a udělat nějaký koncert, na kterém se všichni potkáme. To by bylo pěkné. ☑